

modtage offentlige Bidrag, holder de sig i høj Grad tilbage. De søger ikke disse Bidrag, selv om de kunde trænge dertil, fordi en, man kan maaske sige misforstaaet, Æresfølelse — men det er i hvert Fald en Følelse, som man sikkert gør vel i at styrke og bevare, og en Følelse, som man ikke skal sætte til Side — afholder dem derfra. Der har været talt om Indtægtsgrænser, og der har været fastsat Indtægtsgrænser i Loven. Men hvem kan sætte saadanne Grænser for Trang under disse Tider, som vi lever i? Det kan jo hænde, at den, der har en Indtægt paa 3'000 Kr., i givne Tilfælde kan være lige saa vanskeligt stillet som den, der kun har Halvdelen. Det er et Forhold, som det er meget vanskeligt at dømme om, og det er et Forhold, som virker i høj Grad uretfærdigt, at man sætter Indtægtsgrænser for Ydelse af Dyrtidshjælp. Vi har derfor ogsaa i den Kommune, hvor jeg har haft med Ledelsen af kommunale Foranstaltninger at gøre, fra første Færd haft Opmærksomheden henvendt paa at udnytte Lovens § 2 i saa stor en Udstrækning, som Midlerne tillod, og det skal indrømmes, at disse Midler har været begrænsede, og det skal indrømmes, at Kommunens Evne i saa Henseende ogsaa er begrænset. Men trods det, at der ved Foranstaltningernes Begyndelse var meget stærkt divergerende Meninger ogsaa i denne Kommune om, hvilke Veje man burde gaa, er man nu fra alle Partiers Side og vistnok fra hele Befolkningens Side ganske enig om, at en Ændring vilde man ikke ønske, man ønsker tværtimod at gaa videre ad den Vej, som man har været ind paa. Dette turde jo være et Bevis for, at denne Vej har været den rigtige og har virket til Gavn for Befolkningen.

Det glædede mig meget i Gaar at høre den ærede Ordfører for Venstre (Sigurd Berg) og ligeledes den foregaaende ærede Taler (Hagbart Berg) udtale deres Tilslutning til, at Prisreguleringen burde rettelig være en Statsopgave, fordi kun derigennem blev den konsekvent gennemført. Og det er jo rigtigt. Den burde have været taget op fra første Begyndelse som en Statsopgave, selv om det er rigtigt, at i adskillige Tilfælde kræver de praktiske Forhold, at Kommunerne ogsaa maa medvirke dertil. Det vilde glæde mig, og sikkert mange omkring i Købstæderne og omkring i Landkommunerne, hvor man ogsaa i lang Tid har følt Tyngden, vilde glæde sig meget over, hvis al den gode Villie, som her er udtalt, vilde sætte Frugt

i den Udvalgsbehandling, som kommer, saa at det ikke alene bliver en Lygte- mand, men at det viser sig, at der staaer en alvorlig Villie bagved. Jeg maa dog straks bemærke, at selvfølgelig maa man forvente, at Lovforslaget i ingen Henseende forringes, saa at der bliver ydet mindre end det, der i visse Kommuner til Dato er ydet. Hvis man lader Lovens Rammer være de samme, som her foreslaas, og samtidig kunde blive enig om at tage visse Ting ud, som det vilde være naturligt for Staten at tage sig af, saaledes at der blev flere Midler til Raadighed for de øvrige kommunale Opgaver, saa vil det jo være et lykkeligt Resultat af dette Lovforslags Behandling, og saa vil det imødekomme de store Forventninger, der findes omkring i Befolkningens forskellige Lag, lige fra de lavest lønnede og langt opefter. Thi Befolkningen venter, at der gennem dette Dyrtidsforslag virkelig skabes Betingelser for at bøde paa de unormale Tilstande, som hersker. Skal man imidlertid, som jeg mener, tage enkelte Ting op som Statsopgaver, saa bliver der rigtignok Tale om ganske anderledes Beløb end dem, der er nævnt af tidligere ærede Talere fra Venstres Side. Naar der f. Eks. blev nævnt en Brødpris af 70 Øre, skal jeg gøre opmærksom paa, at det tidligere er blevet oplyst, at Brødpriserne nogle Steder er længere nede, nede paa 60 Øre, og saadan gaar det med forskellige andre Priser. Paa de Steder, hvor man har udnyttet Loven fuldt ud, er man nede paa de Priser, man rettelig burde komme til, saafremt Staten tog Opgaven op.

Hvad angaar den finansielle Side, betyder det foreliggende Lovforslag, saafremt man tænker sig det gennemført i uforandret Skikkelse, en væsentlig Lettelse for Kommunerne, men det kunde være ønskeligt at gøre det endnu bedre. Her er man ved et Kærnepunkt, som den ærede foregaaende Taler (Hagbart Berg) rigtigt berørte, nemlig Spørgsmaalet om Udgifternes Fordeling mellem Stat og Kommune. Dette er et Punkt, som man ret ofte ude omkring i Kommunerne har syntes, at den høje Rigsdag ved Behandlingen af tidligere Love ikke har haft Opmærksomheden tilstrækkeligt henvendt paa. Fordelingen mellem Stat og Kommune af Udgifterne ved Gennemførelsen af de forskellige gode, nyttige og nødvendige Love, som er vedtagne i de senere Aar, har ikke været tilfredsstillende for Kommunerne, fordi Kommunerne ikke har haft Evne til at bære de Udgifter, der er blevet lagt